

Chương 22

Chẳng Điều Gì Không Vượt Qua Được

Lại một buổi sáng thứ Sáu, tôi vui đầu vào sửa một văn bản.

Tôi có thói quen viết nháp những suy nghĩ của mình ra giấy trước, sau đó mới gõ vào file word. Nhìn vào màn hình màu trắng, đầu óc tôi cũng rỗng tuếch.

Văn bản này là để gửi cho bên hải quan nên câu chữ phải suy nghĩ rất cẩn thận mới được. Thỉnh thoảng tôi lại cắn đầu bút, giống như học sinh tiểu học đang khổ sở suy nghĩ để viết một bài văn.

“Xin chào, Tần san¹.” Một giọng nói cứng nhắc vang lên bên phải tôi.

Tôi từ từ ngẩng đầu, quay sang, sau đó thì bị giật mình.

Người ở trước mặt tôi, khuôn mặt trắng mập, đôi mắt hẹp dài, đang cười híp mắt nhìn tôi chăm chăm, cái miệng há rộng để lộ kẽ hở giữa hai chiếc răng cửa, trông gương mặt đã thô lại còn để kiểu tóc giống hệt nhóc Maruko.

Đầu óc tôi xoay chuyển mấy vòng mới có phản ứng lại được. Quỳ vào lòng ròi!

Sau khi sắp tôi tìm mọi cách để lấy được chiếc máy kia về thì quên luôn lời hứa cho nhân viên đi du lịch nước ngoài, ngược lại, lại cho mấy đồng nghiệp người Nhật Bản đến Trung Quốc tham quan để “mở ra một con đường mới”.

Sau ngày lập xuân, “đoàn khách tham quan” đầu tiên đã hơn hờ đến nơi.

Tôi đứng dậy, mỉm cười, nói bằng tiếng Anh: “Hoan nghênh anh, Harada tiên sinh!”

Harada là một kỹ sư có thâm niên của Nhật Bản, chúng tôi thường xuyên trao đổi bưu kiện nhưng đây là lần đầu tiên tôi được diện kiến dung nhan của anh ta.

Phía sau anh ta còn có một nhóm kỹ sư trẻ người Nhật Bản, bọn họ mặc đồng phục màu xanh lá cây, trông sạch sẽ, gọn gàng, tinh thần phấn chấn, nhưng trên mặt vẫn có chút rụt rè.

Sau khi chào hỏi, tôi dẫn bọn họ đến phòng hội nghị còn trống, họ sẽ làm việc ở đây một tuần, Harada sẽ giảng giải cho những kỹ sư mới về nguyên lý của máy móc và kiến thức về bảo hành và sửa chữa...

Người Nhật Bản thường khá là hướng nội, hơn nữa còn vì vấn đề ngôn ngữ, khi nói chuyện, bọn họ rất hạn chế nói về bản thân, mỗi khi phải giao tiếp với chúng tôi, họ luôn có chút ngưng ngừng, còn Harada thì chắc chắn là một dị biệt trong số những người Nhật Bản. Tính tình của anh ta cởi mở, nói tiếng anh cũng khá lưu loát, gặp ai cũng có thể nói chuyện vài câu, chỉ mới nửa ngày là anh ta đã có thể thân thiết với mọi người trong văn phòng, nhất là tôi có lẽ do có nhiều thứ cần trao đổi nên cũng tiếp xúc khá nhiều.

Buổi chiều, chúng tôi đang ngồi trong phòng nghỉ của khu làm thí nghiệm tầng một, tôi nói cho anh ta nghe một vài hạng mục công việc và quy tắc cần chú ý. Máy kỹ sư ngồi bên cạnh thì ghi chép vào sổ tay các thí nghiệm làm trên máy, thỉnh thoảng lại quay sang thỉnh giáo Harada một, hai câu.

Buổi tối, tôi đi ăn pizza ở cửa hàng Pizza Hut cùng Chung Tuấn Hải.

Tôi vui vẻ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cuối tuần, cửa hàng Pizza Hut vô cùng đông khách, người ta xếp hàng dài ở ngoài cửa, rất nhiều thanh niên nhàn nhã vừa nói chuyện vừa đợi, chẳng mấy may có vẻ mất kiên nhẫn, dường như đây được coi là một thói quen rất thời thượng.

Điện thoại của tôi đột nhiên đổ chuông, tôi cúi đầu tìm điện thoại trong túi xách, nhìn lướt qua dãy số, cảm xúc vui vẻ lập tức biến mất, là Ôn Tịnh.

Chung Tuấn Hải phát hiện ra sự thay đổi đột ngột của tôi, hỏi với giọng kỳ quái: “Ai đấy?”

Tôi không thay đổi sắc mặt, đáp: “Tiểu Tịnh.”

Anh đang cầm cốc nước hoa quả lên uống, chiếc cốc đã đưa đến bên miệng thì đột nhiên dừng lại, vẻ mặt mất tự nhiên.

Tôi khẽ hít sâu một hơi, lo lắng bất an nhấn nút nghe trên điện thoại.

“Tú Nghiên, chị không ở nhà phải không?” Giọng nói của Ôn Tịnh vẫn ngọt ngào như thế, vẫn tràn đầy sự tin tưởng, chỉ là lúc này nghe thấy, lại giống như có một tảng đá đang chặn ngực làm tôi cảm thấy tắc nghẽn.

“Đúng vậy, chị đang ra ngoài ăn cơm.” Tôi miễn cưỡng cười, nói.

“Đi ăn với bạn trai sao?” Ôn Tịnh vui vẻ cười khanh khách.

Cô ấy lúc nào cũng nói đùa với tôi như thế, nếu là trước đây thì tôi sẽ vui vẻ giỡn võ mồm với cô ấy, nhưng hôm nay, câu nói đùa này lại khiến cổ họng tôi như nghẹn lại.

Tôi không biết phải trả lời thế nào, lại không muốn nói dối, đành chuyển chủ đề: “Còn em thì sao? Đang làm gì đấy?”

Giọng nói vui vẻ của Ôn Tịnh lại vang lên: “Em vẫn đang ở văn phòng, lát nữa sẽ ra ngoài ăn tối. Tú Nghiê, em nói cho chị biết một chuyện, hôm nay em đã chính thức tham dự một phiên tòa, lúc đó thực sự rất căng thẳng, nhưng cuối cùng cũng vượt qua cửa ải này, các đồng nghiệp đều nói hôm nay em đã làm rất tốt.”

“Chúc mừng em!” Tôi chăm chú lắng nghe rồi cẩn thận trả lời, chẳng còn niềm vui khi nói chuyện điện thoại với cô ấy như ngày xưa.

Ôn Tịnh nói tiếp: “Nhịp sống ở đây rất nhanh, công việc cũng vất vả, cũng may mà khả năng thích ứng của em rất tốt nên mới có thể ứng phó được, chỉ là... có lúc cảm thấy rất cô đơn. Ngoài mấy đồng nghiệp ở văn phòng thì em chẳng có lấy một người bạn để nói chuyện.”

“Có được tất có mất, em có thể làm được như thế này thì chắc chắn tiền đồ sẽ rộng mở.” Tôi an ủi cô ấy.

Tôi có thể tưởng tượng ra vẻ mãn nguyện của Ôn Tịnh, dần dần cảm thấy mừng thay cho cô ấy.

Ôn Tịnh đột nhiên hạ thấp giọng: “A Hải... anh ấy vẫn tốt chứ?”

Trong lòng tôi bỗng cảm thấy hồi hộp, nhanh chóng liếc Chung Tuấn Hải một cái, thấy anh đang cúi đầu nghịch cái đĩa, không biết lúc này đang nghĩ gì.

Tôi liền hàm hồ đáp: “Cậu ấy vẫn ổn.”

Dường như Ôn Tịnh cũng không rõ rốt cuộc mình muốn hỏi điều gì, liền trầm mặc một lát mới ừ ừ “ừm” một tiếng, rồi không hỏi thêm gì nữa.

Tôi nóng lòng muốn chuyển chủ đề, vội vàng hỏi: “Khi nào thì em về? Lâu lắm rồi không gặp em.”

“Ồ, em cũng không biết. Phải xem tình hình công việc bên này thế nào đã, nếu rảnh thì em sẽ về một chuyến. Mẹ em cũng suốt ngày phàn nàn với em rằng trong lòng em không có bà, hi hi!”

Trong lòng tôi khẽ động, liền liếm môi, chật vật mãi mới lên tiếng hỏi được một câu: “Tiểu Tịnh... em còn yêu A Hải không?”

Chung Tuấn Hải nghe thấy câu này thì bất ngờ ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt anh chạm vào ánh mắt tôi, trong mắt anh rõ ràng thoáng qua một tia căng thẳng.

Ở đầu máy bên kia, Ôn Tịnh ngưng ngưng hỏi lại: “Có phải A Hải bảo chị hỏi không?”

Tôi nhất thời cứng họng, biết rằng tôi đã làm Ôn Tịnh hiểu lầm. “Không, không phải, chị chỉ là...” Trong lòng tôi rất hối hận vì sự lỗ mẫn của mình.

Ôn Tịnh úp úp mở mở một hồi rồi mới chán nản nói: “Em cũng không biết nữa, có lẽ còn... Mặc dù anh Cao đối xử với em rất tốt, nhưng trong lòng em rất mâu thuẫn...”

Tôi chợt có cảm giác bất an, thậm chí cảm thấy mình rất độc ác, giống như gián điệp, vì lợi ích cá nhân mà dò hỏi ý tứ của người bạn thân nhất một cách hèn hạ.

Trong điện thoại vọng tới tiếng ai đó gọi Ôn Tịnh, cô ấy trả lời một tiếng rồi lại nói với tôi: “Tú Nghiên, em phải đi rồi, lần sau lại nói chuyện với chị nhé bye bye!”

Cuối cùng cũng ngắt điện thoại, tôi đặt chiếc điện thoại xuống bàn với một tâm trạng nặng nề, sau đó bình tĩnh nhìn sang Chung Tuấn Hải, với một chút mông lung.

Anh cũng nhìn tôi như thế, đôi con ngươi đen láy, lóe lên một tia sáng bất định. Anh đột nhiên rút điện thoại ra và bắt đầu bấm số.

“Đề anh nói rõ ràng với cô ấy.” Anh nói rất nhanh.

“Dừng!” Tôi sợ hãi nhảy dựng lên, vội vàng dùng tay ngăn anh lại.

Bàn tay phải đang cầm điện thoại của anh để mặc cho tôi giật lẩy, cặp lông mày anh tuấn nhíu chặt. “Tú Nghiên, anh cũng không muốn làm cô ấy buồn, nhưng chuyện này nhất định phải có một cái kết, càng kéo dài thì cô ấy càng bị tổn thương.”

Tôi thừa nhận những điều Chung Tuấn Hải nói đều có lý, nhưng thử đổi vị trí, nếu tôi là Ôn Tịnh đang ở nơi đất khách quê người, khi nhớ tới người bạn thân nhất lại nhận được điện thoại chia tay của người mình yêu, tôi nhất định sẽ không chịu được.

“Hay là đợi khi nào cô ấy quay về, chúng ta sẽ trực tiếp nói với cô ấy, được không?” Tôi năn nỉ.

Chung Tuấn Hải nhìn tôi rất lâu, cuối cùng vẻ mặt cũng hòa hoãn hơn nhiều, tôi nghĩ, bất luận thế nào, trong lòng anh cũng có chút áy náy và thấp thỏm không yên. Trong tiềm thức, chúng tôi đã quen với việc bảo vệ Ôn Tịnh, nhưng lại không ngờ được có một ngày sẽ làm cô ấy bị tổn thương.

Chúng tôi ăn nốt bữa tối trong sự nặng nề, từ cửa hàng đi ra, cơn gió đêm ngậm đầy ý xuân chậm chậm thổi qua mặt, nhưng tôi chẳng hề cảm thấy ấm áp.

Chúng tôi vốn định đi xem phim nhưng bây giờ chẳng còn chút hứng thú nào nữa cả.

“Hay là chúng ta đi dạo ở bên ngoài nhé?” Tôi nói bằng giọng nhàn nhạt.

Chung Tuấn Hải nắm lấy bàn tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau, chúng tôi cứ lặng lẽ đi theo biển người về phía trước.

Tôi vắt óc suy nghĩ, hy vọng sẽ tìm ra một cách giải quyết tốt nhất, nhưng rốt cuộc chỉ phí công, dù tôi có đưa ra phương án nào thì kết quả cũng đều giống nhau.

Nhưng người ta vẫn luôn có tâm lý kéo dài và trì hoãn trước mỗi nguy hiểm, một khi cảm thấy có một con đường khác thì sẽ không tự chủ được mà muốn thoát ra, hoặc là sẽ dừng lại không tiến về phía trước. Tôi cũng đang ép mình có tâm lý như vậy, liền ném chuyện vừa mệt mỏi lại chẳng có tác dụng này sang một bên, để ngày mai tính tiếp.

Hồi lâu sau, Chung Tuấn Hải mới lên tiếng hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, như cười như không nói: “Em đang nghĩ có nên đem trả lại anh cho Ôn Tịnh không?”

Ý cười trên mặt anh đột nhiên biến mất, bước chân cũng đột ngột dừng lại, kéo tôi đến đối diện anh, nhìn tôi bằng ánh mắt đe dọa, nói: “Em đừng nói đùa với anh như vậy, anh chẳng thấy buồn cười chút nào cả.”

Khóe miệng anh rõ ràng nhếch lên, đôi con ngươi đen láy ánh lên tia phần nộ, tôi có chút hối hận vì mình đã ăn nói lung tung, liền đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt đang cứng ngắc của anh, dịu giọng nói: “Đồ ngốc, làm sao em có thể không cần anh chứ!”

Anh lại không hề động đậy, chỉ nhìn tôi chằm chằm bằng ánh mắt kinh ngạc, dường như muốn nhìn thấu trái tim tôi.

Tôi đưa hai cánh tay ra ôm lấy eo của Chung Tuấn Hải rồi ngẩng đầu nhìn lên gương mặt anh, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau.

Anh nói bằng vẻ bình tĩnh mà nghiêm túc: “Tú Nghiên, em phải có niềm tin vào bản thân mình, không có gì là không vượt qua được.”

Sự kiên định của anh đã truyền sang tôi, tôi nhìn thẳng vào mắt anh, khẽ gật đầu.

Tình yêu, phải có sự bảo vệ của trách nhiệm mới có thể đơm hoa kết trái. Tôi nghĩ đến lời thề của mình, trong lòng thầm hứa, lần này, tôi nhất định sẽ không chạy trốn.

Hôm nay về nhà sớm hơn mọi khi, vừa vào cửa, tôi nhìn thấy mẹ đang đi từ ngoài ban công vào, vẻ mặt có chút kỳ lạ. Tôi không để ý, đi thẳng về phòng mình.

Một lát sau, mẹ cũng đi theo vào phòng tôi.

“Vừa rồi ai đưa con về đây?”

Tôi có chút sững sốt, biết là chắc chắn mẹ đã cảm thấy điều gì đó, đành phải thành thật trả lời: “A Hải.”

Mẹ tôi bỗng trở nên căng thẳng, nói ra những nghi vấn trong lòng: “Tú Nghiên, có phải con và A Hải đang yêu nhau không?”

Tôi gật đầu, thẳng thắn thừa nhận.

Thấy tôi thẳng thắn như vậy, mẹ tôi lại có chút luống cuống, ngần ngại một hồi mới nói: “Thế thằng bé với Tiểu Tịnh...”

“Mẹ, chuyện này bọn con sẽ giải quyết.”

Mẹ tôi ngồi xuống giường, lại ngần ngại mất nửa ngày rồi mới rầu rĩ nói: “Tú Nghiên, mẹ biết A Hải là một thằng bé rất tốt, nhưng chuyện của nó với Tiểu Tịnh dù sao cũng được hai bên gia đình thừa nhận rồi, bây giờ con lại chặn giữa hai đứa thế này sẽ khiến cho người ta dị nghị, sẽ có người nói rằng con lợi dụng nó...”

“Mẹ!” Tôi phiền não ngắt lời mẹ. “Mẹ cứ để con tự giải quyết chuyện này, được không ạ?”

“Được được mẹ không nói nữa.” Mẹ thấy tôi thực sự có vẻ khó chịu thì đành dừng lại, chỉ thở dài, nói: “Con cũng lớn rồi, có những chuyện phải biết chùng mực.”

Mẹ đứng dậy định đi thì tôi lại gọi bà lại, rồi căn môi nói: “Chuyện này... mẹ đừng nói cho bố biết vội, tránh để bố tức giận.”

Bà chột dưng bước chân, quay lại ngồi xuống, vẻ mặt trở lại bình thường. “Bố con... thực ra đã biết tất cả rồi.”

Tôi kinh ngạc nhìn mẹ, nghe bà nói tiếp: “Tính tình của hai bố con giống như được đúc từ một khuôn ra, ai cũng cố chấp, trong lòng đã muốn cái gì thì phải có cho bằng được.”

Tôi cười khanh khách.

“Hôm đó con mua đĩa tuồng Côn Sơn cho ông ấy, ông ấy mặc dù không nói gì nhưng trong lòng rất vui. Con ấy mà, bao nhiêu năm rồi chỉ có gây phiền phức cho ông ấy.”

Tôi bắt giác cúi đầu.

“Hôm nay, mẹ đã nói chuyện cho bố con thông suốt rồi, chuyện của con thì cứ để con tự giải quyết, kéo không con lại oán giận ông ấy.”

Tôi rướn người ôm chầm lấy vai mẹ, áy náy nói: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng cho con nữa, con không còn là trẻ con, con tự biết mình phải làm gì.” Cuối cùng, tôi không kìm được lại khẽ nói một câu: “Không có gì là không vượt qua được.”

Mẹ vỗ vỗ lên vai tôi, giống như ngày bé bà thường an ủi tôi, không ai nói gì nữa, tôi chỉ lẳng lặng ghé sát vào bà, sự ấm áp lại trở về ngực trái tim.

Ghi chú:

1. Cách xưng hô trong tiếng Nhật tương đương với anh, chị.